

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 80 0 К 070897 17 Квлз
Бања Лука, 14.7.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као председника вијећа, др Вељка Икановића, Обрена Бужанина, Виоланде Шубарић и Дарка Осмића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету осуђеног Б.К., због кривичног дјела насиља у породици или породичној заједници из члана 208. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о његовом захтјеву за заштиту законитости, поднесеном против правноснажне пресуде Основног суда у Бијељини број 80 0 К 070897 15 К од 27.02.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 14.7.2017. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија.

Образложење

Правноснажном пресудом Основног суда у Бијељини број 80 0 К 070897 15 К од 27.02.2017. године, оглашен је кривим оптужени Бранимир Комадина, због кривичног дјела насиља у породици или породичној заједници из члана 208. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од три мјесеца, ослобођен трошкова кривичног поступка, а оштећена са имовинскоправним захтјевом упућена на парницу.

Против ове пресуде осуђени је поднио захтјев за заштиту законитости „сходно одредбама члана 350. и 351. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС)“, значи због повреде кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, са приједлогом да се захтјев уважи, пресуда преиначи и он ослободи од „одговорности за кривично дјело које му се ставља на терет“.

У одговору на захтјев републички јавни тужилац је предложио да се захтјев одбије као неоснован.

Овај суд је у сједници вијећа размотрио списе кривичног предмета и оцијенивши наводе захтјева нашао:

Захтјев за заштиту законитости није основан.

Повреду повреду права на одбрану захтјев заснива на тврдњи како је пресуда заснована на изнуђеном исказу привилегованог свједока, његове супруге, као незаконитом доказу и „игнорисању“ његових жалбених навода од стране другостепеног суда.

Супротно наводима захтјева овај суд налази да су нижестепени судови правилно примијенили одредбе процесног закона и да нису повриједили право осуђеног на одбрану. Првостепени суд је правилно поступио када је супругу осуђеног, као привилегованог свједока, након што је изјавила да не жели да свједочи поучио о садржини тог права и последицама одбијања свједочења. Ово произилази из питања и њених одговора које је о томе дала суду и сасвим је очигледно да она није схватила суштину овог законског института, јер када јој је све детаљно објашњено она је тада дала јасну, одређену и недвосмислену изјаву да жели свједочити. Ток разговора који је забиљежен у спису не оставља мјеста сумњи да се ради о њеној слободној вољи, нити упућује на сумњу у прибављање доказа на незаконит начин. Смисао упозорења на право да се одбије свједочење није у формалном упозорењу свједока, већ у томе да он схвати суштину и последице које то право има и одбијање производи. Зато када суд уочи да свједок није разумио који је домет тога права и које су последице одбијања свједочења он је дужан да свједока поучи о свему томе. Када тако поступи суд не изнуђује исказ свједока нити повређује право осуђеног на одбрану. О свему томе нижестепени судови су дали јасно и одређено образложење (страна 2. другостепене пресуде), тако да ни одсуством разлога није повријеђено његово право на одбрану.

С друге стране повреда кривичног закона се не дефинише конкретно већ само кроз навођење члана закона, па се има сматрати и да није почињена.

Како није повријеђен кривични закон на штету осуђеног и право на одбрану, захтјев за заштиту законитости је из наведених разлога на основу члана 355. ЗКП РС одбијен.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић